

Prolog

Travanj, 1803.

Nitko ga još nije pozvao.

Osmogodišnji Pierce Waverly, nasljednik grofa od Devonmonta, sjedio je na svom krevetu u gornjoj dvorani u ravnateljstvu u Harrowu, gdje je već tri mjeseca živio s još šestoricom dječaka.

Danas su počinjali njegovi prvi praznici otkako je došao u Harrow; po većinu drugih dječaka već su došle njihove obitelji. Njegov kovčeg bio je spakiran. Pierce je bio spreman.

Ali što ako nitko ne dođe? Hoće li morati ostati u Harrowu, sam u ravnateljstvu?

Majka i otac će doći. *Naravno* da će doći. Zašto ne bi došli?

Jer otac misli da si boležljivi slabić. Zato su te poslali u školu – da „ojačaš”.

Brada mu je zadrhtala. Nije on bio kriv što je imao astmu. I nije bio kriv što je volio kad ga je majka učila svirati klavir, no otac je to smatrao „ženskastim”. A to što se ponekad skrivao kad ga je otac htio voditi na jahanje bilo je samo zato što ga je otac uvijek grdio jer nije jahao kako treba. A onda bi se Pierce jako naljutio i izgovorio riječi koje je otac nazivao „bezobraznima”. Ili, još gore, počeo bi teško disati i uspaničio se. Pa bi morala doći majka i pomoći mu da se smiri i normalno diše, a otac je to *mrzio*.

Pierce se namrštio. Dobro, možda bi ga otac *doista* pustio da trune u školi, ali majka ne bi to učinila. Nedostajao joj je – znao je to, iako mu nije često pisala. I ona je njemu nedostajala. Jako. Ona je uvijek znala što činiti kad bi počeo teško disati. *Ona* nije mislila da je sviranje glazbe ženskasto, i ona je rekla da je Pierce *pametan*, a ne bezobrazan. I nasmijavala ga je, čak i u svojim rjetkim pismima. A ako ni ona ne dođe po njega...

Oči su mu se napunile suzama. Krišom se osvrnuo oko sebe i obrisao ih dlanom prekrivenim rukavicom.

„Kakav mekušac, plače za svojim roditeljima”, podrugljivo je rekao glas iza njega.

Vrag ga odnio. Bio je to njegov zakleti neprijatelj, George Manton, nasljednik vikonta Rathmoora, pet godina stariji od Piercea. Gotovo *svi* dječaci bili su stariji od njega. I veći. I jači.

„Ne plačem”, nadureno je odvratio Pierce. „Ovdje je prašnjavo, to je sve.”

Manton je posprдно frknuo. „Sad ćeš vjerojatno opet dobiti jedan od svojih ‘napadaja’. Nemoj misliti da ću nasjesti na te gluposti. Počneš li teško disati preda *mnom*, izbit ću ti dah iz pluća. Slab si mi ti Harrovac.”

Barem znam kako se piše i izgovara Harrovac. Ti ne bi znao ni kako se piše šupak, čak ni kad bi ti ta riječ bila urezana u čelo.

No Pierce nije bio toliko glup da to izgovori naglas. Kad je zadnji put to učinio, Manton ga je složio na pod.

„Dakle?” rekao je Manton. „Nemaš mi što reći, mali jadniče?”

Ti si glomazna seljačina i iskaljuješ se na dječacima koji su dvostruko manji od tebe zato što je tvoj mozak dvostruko manji od njihovog.

Ni to nije mogao reći naglas. „Čini se da je tvoj sluga došao po tebe.” Pierce je kimnuo prema vratima. „Ne bi ga smio pustiti da te čeka.”

Manton je pogledao prema mjestu gdje je lakaj odjeven u livreju vikonta od Rathmoora stoički stajao pretvarajući se da ništa

ne primjećuje. „Pustit ću ga da me čeka koliko me je volja. Ja sam nasljednik i mogu raditi što god želim.”

„I ja sam nasljednik, znaš.” Pierce se isprsiio. „A tvoj otac je samo vikont. *Moj* je grof.”

Kad ga je Manton pogledao suženih očiju, Pierce je prokleo svoj brzopleti jezik. Znao je da ga ne smije provocirati, ali Manton ga je tako razbjesnio.

„To ti baš ne pomaže”, odvratio je Manton. „Ti si bijedni primjerak grofovskog sina. To se dogodi kad se strana krv miješa s dobrom engleskom lozom. Siguran sam da je tvojem ocu sada žao što je potpao pod čari tvoje majke.”

„Nije!” povikao je Pierce, skočivši na noge. Bljesak zadovoljstva u Mantonovim očima rekao mu je da nije smio reagirati. Manton je uvijek napadao kad bi nanjušio krv. Ali Piercea nije bilo briga. „I ona je samo napola strankinja. Djed Gilchrist je bio plemić!”

„Bez prebijena novčića”, zadirktivao ga je Manton. „Ne znam što je tvoj otac vidio u kćeri siromašnog baruna, no pretpostavljam da obojica znamo što je ona vidjela u *njemu* – sav taj novac i priliku da postane grofica. Vrlo je brzo to iskoristila.”

Pierce ga je snažno gurnuo. „Prestani govoriti o mojoj majci! Ništa ti ne znaš! Umukni, umukni, umuk...”

Manton je opalio Piercea po uhu tako jako da je *on* umuknuo. Pierce je stajao ondje, ošamućen, nastojeći se pribрати. Prije nego što je uspio ponovno napasti Mantona, njegov sluga se umiješao.

„Možda bismo trebali poći, gospodine”, nervozno je rekao lakaj. „Dolazi ravnatelj.”

To je očito bilo dovoljno da zaustavi Mantona. A i Piercea. Stajao je ondje i teško disao, željan borbe, ali ako se uvali u probleme pred ravnateljem, otac mu to nikada neće oprostiti.

„Imaš sreće”, rastegnulo Manton. „Morat ćemo nastaviti kad se vratimo.”

„Jedva čekam!” povikao je Pierce dok je sluga izvodio Mantona iz sobe.

Vjerojatno će požaliti zbog toga nakon praznika, no sada mu je bilo drago što se suprotstavio Mantonu. Kako se taj prokleti nitkov usuđivao govoriti takve grozote o njegovoj majci? To nije bila istina! Njegova majka nije bila takva.

Na vratima se pojavio ravnatelj, u pratnji školskog sluga. „Gospodine Wavery, vaš rođak je došao po vas. Dođite.”

Bez dodatnog pojašnjenja, ravnatelj je žurno izašao iz sobe, ostavivši slugu da ponese Pierceov kovčeg.

Pierce je omamljeno slijedio slugu niz stube. Rođak? Koji rođak? Da, on je imao rođake, ali ih nikad nije vidio.

Otac nije imao braće ni sestara: a ni roditelje otkako je baka umrla. Imao je strica koji je bio general u konjici, ali prastric Isaac Wavery još je ratovao izvan zemlje.

Majčini roditelji su umrli prije nekoliko godina, a ni ona nije imala braće ni sestara. Pierce je upoznao njenog bratića iz drugog koljena na pogrebu djeda Gilchrista, no otac je jednom u Montcliffu – posjedu obitelji Waverly – bio toliko neljubazan prema tom čovjeku da je ovaj ljutito otišao. Otac očito nije simpatizirao majčinu obitelj. Tako da taj rođak koji je došao ovamo vjerojatno nije bio jedan od majčinih.

Pierce se još pitao tko bi to mogao biti kad je ugledao muškarca koji bi mogao biti otprilike očevih godina. Ah, da. Sin prastrica Isaaca. Pierce se nejasno sjećao da je upoznao gospodina Titusa Waverlyja lani na djedovu pogrebu.

„Gdje je moja majka?” upitao je Pierce. „Gdje je moj otac?”

Gospodin Waverly mu je uputio dobronamjeren osmijeh. „Objasnit ću ti u kočiji”, rekao je i poveo Piercea kroz vrata. Sluga je već podizao Pierceov kovčeg na vrh kočije i pričvršćivao ga užetom.

Pierceu se stisnuo želudac. To nije zvučalo dobro. Zašto bi majka i otac poslali rođaka po njega u školu? Zar se dogodilo nešto strašno?

Čim su krenuli kočijom, gospodin Waverly je rekao: „Želiš li štogod pojesti? Gospođa Waverly ti je poslala finu pitu od šljiva.”

Pierce je volio pite od šljiva, ali morao je otkriti što se zbiva. „Zašto me vi vodite doma? Zar se dogodilo nešto ružno?”

„Ne, ništa takvo.” Osmijeh gospodina Waverlyja postao je usiljen. „Ali ne idemo u Montcliff.”

Grudi su mu se polako ispunjavale panikom. „Kamo onda idemo?”

„Na farmu Waverly.” Govorio je onim vedrim, ali odlučnim glasom koji su odrasli uvijek koristili za pripremanje djece na nešto što im se neće svidjeti. „Provest ćeš praznike s nama. Nije li to sjajno? Obećavam da ćeš se odlično zabaviti jašući naše konje.”

Njegova panika se pojačavala. „Želite reći da će cijela moja obitelj posjetiti farmu Waverly, točno?”

Iznenadna nježnost u očima njegova rođaka djelovala mu je kao sažaljenje. „Nažalost, ne. Tvoj otac... misli kako je najbolje da ove praznike provedeš s nama. Tvoja majka se slaže, baš kao i ja.” Pogled mu je postao hladan. „U svakom slučaju, prema onome što sam čuo, bit će ti bolje na farmi Waverly nego u Montcliffu.”

„Samo zato što je moj otac hladni i bešćutni šupak”, promrmljao je Pierce.

O, Bože, nije smio to izgovoriti naglas, pogotovo pred očevim rođakom.

Pripremio se na prijekor, ali gospodin Waverly se samo nasmi-
jao. „Istina. Nažalost, to često ide uz plemićki naslov.”

Taj iskreni komentar izazvao je u Pierceu divljenje i protiv njegove volje. Uvijek mu je bila draža iskrenost, pogotovo od odraslih. I zato se zavalio u sjedalo kako bi promotrio rođaka kojeg je jedva poznao.

Titus Waverly nije uopće nalikovao njegovu ocu, koji je imao tamnu kosu i oštre, aristokratske crte lica. Gospodin Waverly je bio plavokos i okrugla lica, i izgledao je mišićavo i robusno, kao da

provodi puno vremena na suncu. Pierce se sjetio da njegov rođak ima veliku ergelu trkaćih konja.

Većina dječaka bila bi oduševljena što može provesti praznike na takvom mjestu, ali Pierce se zbog astme nije nimalo veselio tome. Ili je možda Manton imao pravo kad ga je nazvao mekušcem.

„Znači, moram provesti cijele praznike s vama i gospođom Waverly?” upitao je Pierce.

Njegov rođak je kimnuo. „I ja imam sina. Roger ima pet godina. Možete se igrati zajedno.”

Pierce je jedva suspregnuo prezrivi frktaj. Petogodišnje dijete bilo je praktički mala beba. „Zar moji roditelji neće *uopće* doći, čak ni u posjet?” Želio je biti načisto s time.

„Ne, dječaće. Nažalost, neće.”

Pierce je s mukom progutao slinu. Trudio se biti jak, ali nije očekivao da ih neće vidjeti. To nije imalo smisla. Osim ako... „Je li to zbog nečega što sam učinio dok sam još bio doma?”

„Naravno da nije! Tvoj otac samo misli da bi sada bilo dobro za tebe biti na farmi.”

To je na neki stravičan način imalo smisla. „On želi da budem kao ostali dečki u školi”, smrknuo je rekao Pierce, „dobar u jahanju i pucanju i takvim stvarima.” Uputio je nesiguran pogled iskosa svojem rođaku. „Je li to ono što očekuje od vas? Da me očeličite?”

Njegov rođak je trepnuo, a onda se nasmijao. „Tvoja majka jest rekla da si izravan.”

Da, i vjerojatno je zato prognan iz Montcliffa. Možda će ga zato prognati i iz farme Waverly, pa će ga onda njegov rođak morati poslati doma. „Pa, ja ne volim konje i ne volim malu djecu, i ne želim ići na farmu Waverly.”

„Shvaćam.” Gospodin Waverly je smekšao ton svoga glasa. „Ne mogu sada promijeniti taj dogovor, tako da se bojim da ćemo se morati nekako snaći. Reci mi što *voliš*? Pecanje? Kartanje?”

Pierce je prekrizio ruke na prsima. „Volim biti doma.”

Gospodin Waverly se zavalio u sjedalo i uputio mu zamišljeni pogled. „Žao mi je, sada ne možeš ići doma.”

Pierce je nastojao obuzdati nekontrolirano podrhtavanje svoje brade. „Zato što me otac mrzi.”

„Ah, dječčače, siguran sam da to nije istina”, rekao je njegov rođak, s onim odvratnim izrazom sažaljenja na licu.

„Možete mi reći istinu. Ionako već znam da me mrzi.” Pierceu se grlo napunilo suzama, pa ih je progutao. „A majka? Z-zar me ona uopće ne želi vidjeti?”

U očima gospodina Waverlya zabljesnulo je nešto slično tuzi prije nego što se usiljeno nasmiješio. „Siguran sam da želi. Silno. Ali tvoj otac je sada ne može pustiti.”

„On je nikada ne može pustiti.” Tupo je zurio kroz prozor, a onda je dodao čeznutljivim glasom: „Ponekad poželim da majka i ja jednostavno odemo živjeti u jednoj od ostalih očevih kuća.” Razvedrivši se, pogledao je opet u svojeg rođaka. „Možda u Londonu! Mogli biste je pitati...”

„To se nikad neće dogoditi, dečko, pa si odmah izbij to iz glave.” Ton gospodina Waverlyja bio je prilično čvrst. „Njeno je mjesto uz tvoga oca.”

Više nego uz njenog sina?

U misli su mu se uvukle Mantonove ružne riječi: *Pretpostavljam da obojica znamo što je ona vidjela u njemu – sav taj novac i priliku da postane grofica. Vrlo je brzo to iskoristila.*

To nije bila istina. Ili jest?

Njegov rođak bi to trebao znati – morao je znati nešto o Pierceovim roditeljima, inače ne bi rekao ono što je rekao. I djelovao je kao srdačna osoba. Kao da mu se može vjerovati da će reći istinu.

„Je li... ovaj... je li se moja majka udala za moga oca radi njegova novca?”

„Tko ti je to rekao?” oštro ga je upitao njegov rođak.

„Jedan dječak u školi.” Kad je gospodinu Waverlyju pobjegao uzdah, Pierce je s mukom progutao slinu. „To je istina, zar ne?”

Premjestivši se na drugu stranu kako bi sjeo pokraj Piercea, gospodin Waverly ga je potapšao po ramenu. „Bilo to istina ili ne, to nema nikakve veze s onime što tvoja majka osjeća prema *tebi*. Štoviše, dala mi je ovo pismo za tebe.”

Kad je izvadio pismo iz džepa i predao mu ga, napetost u Piercovim prsima lagano je popustila. Nestrpljivo je slomio pečat i otvorio pismo kako bi ga pročitao:

*Moj najdraži Pierce,
tvoj otac i ja mislimo da će ti boravak na farmi Waverly biti
velika pustolovina, a ti voliš velike pustolovine, zar ne? Nedosta-
ješ mi, ali sam sigurna da ćeš ondje naučiti štošta korisno. Ne
zaboravi mi pisati i reći mi koliko se zabavljaš!*

*Budi dobar svojim rođacima, i glavu gore. Znam da ćeš nas
učiniti ponosnima.*

I nemoj nikada zaboraviti, jako te puno volim.

Uz mnoštvo poljubaca.

Tvoja majka

Preplavilo ga je olakšanje. Ipak ga je voljela! Stvarno ga je vo-
ljela!

Ponovno je pročitao pismo, ovog puta više pazeći na detalje, i srce mu je lagano potonulo. Bilo je ispunjeno istim onim nepo-
pustljivim bodrenjem koje mu je uputio gospodin Waverly.

A tu je bila i rečenica: *Znam da ćeš nas učiniti ponosnima.*

Uzdahnuo je. Majka ga je voljela, ali je svejedno dopustila da
ga otac otjera od kuće. Zašto? *Ondje ćeš naučiti štošta korisno.*
Baš kao i otac, željela je da se njihov sin očeliči.

Oči su mu se napunile suzama, ali ih je otjerao snagom volje.
Pa, dobro onda. Neće više plakati, i neće se više ponašati kao sla-
bić i mekušac. Morat će postati velik i snažan, naučiti jahati i tući
se kao ostali dječaci.

Jer mu očito ni otac ni majka neće dopustiti da se vrati kući
dok to ne postigne.